

Το κενταυράκι και η σούπα

Είχε Φθινοπωριάσει για τα καλά... Κοντά Χειμώνας...

Προσπαθούσα να μαζέψω όσα ξύλα προλάβαινα, αλλά οι νιφάδες όλο και πύκνωναν
Άρχιζε να πέφτει η Νύχτα στο Δάσος και το Χιόνι πύκωνε...

Τα Έλατα είχαν αρχίσει να γέρνουν τα κλαδιά τους από το βάρος.

- Γεια σου Ευλοκόπε... Νύχτα θα σε πιάσει... Δεν θα προλάβεις να πας κάτω στο σπίτι σου...

Ξαφνιάστηκα και γυρίζω να δω τη φωνή... Νάσου ένα κενταυράκι πίσω από ένα δέντρο, με νιφάδες στα μαλάκια του που πέφτανε στους ώμους και βρεμένα τα μάγουλα και την πλατούλα του

- Γεια σου κενταυράκι, του είπα

- Γεια σου Ευλοκόπε. Δεν υπολόγισες την νύχτα. Δεν προλαβαίνεις να γυρίσεις... Σε λίγο η Νύχτα θα έχει γεμίσει με Χιόνι το Δάσος και τα μονοπάτια του γυρισμού σου θα έχουν χαθεί

- Και τι να κάνω;

- Ναρθείς σπίτι μας να φας και να κοιμηθείς σήμερα και αύριο φεύγεις με πιο πολλά ξύλα και θα σε πάω εγώ στο σπίτι σου σιγά σιγά. Εγώ ξέρω το Χιόνι, εσύ θα χαθείς...

- Πού είναι το σπίτι σας;

- Ξωτικά είμαστε... Το φανερώνουμε στις καλές καρδιές των Ανθρώπων και το κρύβουμε αν είναι κακές... Κοίτα γύρω σου... Βλέπεις;

- Βλέπω εκεί να βγαίνει καπνός

- Εκεί είναι το σπίτι μας. Οι κακοί δεν θα το βλέπανε...

Η μαμά έχει φτιάξει χορτόσουπα. Θες να έρθεις να ζεσταθείς στο τζάκι και να φάμε;

- Και οι δικοί μου εκεί κάτω που θα ανησυχούν;

- Για σένα είναι μισή μέρα δρόμος για να πας στο σπίτι σου, αλλά για μένα είναι μια δρασκελιά να πεταχτώ να τους πω ότι θα πας αύριο

- Θα πας κενταυράκι;

- Θα πάω... Αλλά δεν είμαι σκέτο Κενταυράκι.... Είμαι η Μαγιούλα του Χειμώνα... Έτσι να με λες. Έτσι με φωνάζουν όλα τα Δέντρα και τα Ζώα εδώ γύρω

- Και μένα με λένε...

- Άνθρωπο σε λένε, ... λέει η Μαγιούλα

- Με λένε Άνθρωπο Μαγιούλα του Χειμώνα... Θα πας στους δικούς μου;

- Μείνε εδώ και σε λίγο θα έχω γυρίσει

Και κάνει μια πηδηξιά το ξωτικό του χιονιού και δεύτερη πηδηξιά και χάθηκε πίσω από πυκνά δέντρα και σε λίγο ξαναγύρισε.

- Εντάξει Άνθρωπε τους ειδοποίησα... Πάμε σπίτι...

.....

Μπροστά η Μαγιούλα του Χειμώνα και πίσω εγώ πηγαίναμε προς τα κει που έβγαине ο καπνός. Και ξαφνικά νάσου ένα πανέμορφο σπιτάκι

- Να το σπίτι μας, φωνάζει η Μαγιούλα...

- Μυρίζει τόσο όμορφα και έχει τόσο όμορφο φως

- Είναι οι καρδιές μας Άνθρωπε που το κάνουν έτσι...

Μαμά μαμά..., ξεφώνισε το κενταυράκι... Έφερα έναν Άνθρωπο

- Μαγιούλα οι Άνθρωποι είναι επικίνδυνοι... Πόσες φορές θα στο πω;

- Αυτός είναι καλός μανούλα. Είδε τον καπνό από το σπίτι μας

Βγαίνει και ο μπαμπάς που σίγουρα είχε ακούσει όλη την κουβέντα

- Καλωσόρισες Άνθρωπε... Είμαι ο Κένταυρος Φόλος. Έλα στο σπιτικό μας

- Είσαι γιος του Σειληνού;

- Όχι Άνθρωπε... Παιδί του Πρωτόδεντρου είμαι... Από δω είναι η Γυναίκα μου η Σαπφώ... Μπες να ζεσταθείς και να φας

- Σας ευχαριστώ πάρα πολύ Ξω-
τικά του Δάσους

.....
.....

Μπαίνω και τρέχω κοντά στο τζάκι. Μαζεύω τα χέρια μου σε χούφτα και τα φυσώ να ζεσταθούνε. Η Σαπφώ έβαζε σούπα στα πιάτα...

Έξω η νύχτα γινότανε όλο και πιο βαριά και ο αέρας είχε αρχίσει να δυναμώνει

- Γιατί φυσάς τα χέρια σου Άνθρωπε; πετάγεται η Μαγιούλα

- Για να τα ζεστάνω Μαγιούλα

- Δηλαδή όταν θέλεις να ζεστάνεις τα χέρια σου τα φυσάς;

- Ναι Μαγιούλα μου του Χειμώνα...

.....

Έτοιμο το τραπέζι και καθόμαστε να φάμε.

Πριν ξεκινήσουμε κοιτάνε και οι δυο τον Κένταυρο τον Φόλο και αυτός σκύβει πάνω από το πιάτο του και κάτι ψιθυρίζει ως ευχαριστώ στη Φύση, στο Δάσος που είναι το σπίτι του και στον Άνεμο που μπορεί και περνά μέσα από τα μαλλιά των Νυμφών...

Λένε ευχαριστώ μάνα και κόρη, λέω ευχαριστώ και γω και σκύβουμε να φάμε.

Με το που βάζω όμως την σούπα στο στόμα μου κάηκα. Σηκώνω το ξύλινο κουτάλι με την σούπα και αρχίζω να το φυσάω...

Οι Κένταυροι και το Κενταυράκι με κοιτούσανε.

- Γιατί φυσάς τη σούπα σου, μου λέει η Μαγιούλα του Χειμώνα. Θα ζεσταθεί πιο πολύ αν την φυσάς... Έτσι μου είπες πριν... Ό,τι φυσάς ζεσταίνεται

- Τώρα φυσάω τη σούπα για να κρυώσει κοριτσάκι

- Μα πριν φύσαγες τα χέρια σου για να ζεσταθούνε και τώρα φυσάς τη σούπα σου για να κρυώσει; Πότε φυσάς για να ζεσταθείς και πότε φυσάς για να κρυώσεις;

- Χειμωνιά μου σου είπα ότι οι Άνθρωποι είναι διαφορετικοί από εμάς τους Κενταύρους, επεμβαίνει ο Φόλος.... Εμείς έχουμε ένα Δάσος να μας ορμηγεύει και αυτοί κάποιες παράξενες συνήθειες λογικής για να επιβιώσουν

- Εμείς μπαμπά τους αγαπάμε όμως

- Ναι καλό μου. Αυτοί όμως κάποτε θα αποστρέψουν το βλέμμα τους από την αγάπη μας που βγαίνει με τον καπνό του τζακιού ενός ξωτικού Δάσους. Και θα τα κάνουν όλα οικοπέδα και μια άσφαλο με βενζινάδικα

- Τι είναι όλα αυτά μπαμπά; Και γιατί του δίνουμε σούπα;

- Γιατί αυτός ο Άνθρωπος είναι καλός και το Δάσος μας που είναι η ζωή μας είναι καλό, καλή μου Μαγιούλα του Χειμώνα και γιατί το κακό θα έρθει έτσι κι αλλιώς.

Και το χαμόγελο μας, που σήμερα το βλέπεις να κρέμεται σε όλα τα λουλούδια της Άνοιξης μας, θα χαθεί γρήγορα Μαγιούλα μου, ακόμη και αν στερήσουμε την ζεστασιά μας από αυτόν τον Άνθρωπο.

Αν τον διώξουμε από το σπίτι και την καρδιά μας θα πεθάνει από το κρύο και εμείς θα γίνουμε πιο κακοί από το κακό που μας έρχεται.

Είναι πολύ πιο όμορφο Χειμωνιά μου να τρώμε όλοι μαζί, Άνθρωποι και Ξωτικά, από ένα πιάτο σούπας.

.....

.....

Σημειώσεις

α) Το παραμύθι είναι διασκευή μιας ιστορίας που άκουσα από την γιαγιά μου την Αντωνία

β) Ζεστό σημαίνει μόρια και γενικά σωματίδια που κινούνται πολύ γρήγορα, έχουν δηλαδή μεγάλη ενέργεια.

γ) Όταν βάζουμε τα χέρια μας για να τα ζεστάνουμε, αφήνουμε να βγούνε σιγά σιγά μέσα από τα σωθικά μας τα πιο ενεργητικά μόρια που έχουν τα σπλάγχνα μας (πνεύμονες, στομάχι κ.λπ). Αλλά τους προσδίδουμε μικρές ταχύτητές προς τα έξω ώστε να μείνουν κοντά στα χέρια μας.

Βγάζουμε αργά τα μόρια του αέρα των σπλάγχμων μας που έχουν μεγάλες ταχύτητες και μας ζεσταίνουν. Έτσι δημιουργούμε κοντά στα χέρια μας περιβάλλον θερμοκρασίας σπλάγχμων μας.

Λέμε ότι δίνουμε μικρή ταχύτητα διολίσθησης στα ενεργειακά μόρια των σπλάγχμων μας, ώστε με τις μεγάλες ταχύτητές τους να ζεστάνουν τα χέρια μας, αλλά όχι να ξεφύγουν μακριά και γρήγορα από κοντά τους.

Φτιάχνουμε στα χέρια μας τη θερμοκρασία σπλάγχμων μας

δ) Όταν φυσάμε την σούπα έντονα στέλνουμε βίαια να περάσουν από πάνω της όσα μόρια έχουμε μέσα μας και έτσι παίρνουμε βίαια από πάνω της όλα τα μόρια των μεγάλων ταχυτήτων της σούπας που είναι από πάνω της.

Διώχνοντας όμως τα ενεργειακά αυτά μόρια, αναγκάζουμε την σούπα να βγάλει από μέσα της και άλλα ταχύτατα μόριά της, τα οποία με το βίαιο φύσημά μας τα στέλνουμε και αυτά μακριά της και την αναγκάζουμε να βγάλει και άλλα ενεργειακά της μόρια (ταχύτατα κινούμενα σωματίδια) κ.ο.κ.

Έτσι σιγά σιγά την παγώνουμε γιατί χάνει τα ενεργειακά της μόρια.

δ) Τελικά όλα είναι θέμα διαχείρισης του αέρα των σωθικών μας!

Τετάρτη 4 Νοεμβρίου 2020

*Θρασύβουλος Μαχαίρας
Φυσικός*